

De același autor

Volume individuale:

- *Aspirații*, 1973
- *Păsărea care mă doare*, 2020
- *Casa cu o singură scară*, 2021
- *Noaptea ca o privighetoare*, 2021
- *Lacrima Lumii*, 2021
- *Păsărea toamnei, o torță uitată!*, 2022
- *Catedrala de crini*, 2022
- *Trișez clipa de vid*, 2023
- *Merg prin grădina cu umbre*, 2023
- *Noaptea se așază în vrăbii*, 2024

În volume colective:

- *Antologia cenaclului literar „Cezar Petrescu”*, 1976
- *Antologia Roșu declarativ*, 2020

Constantin Sârghiută**DIMINETI
PE SFOARĂ**

Prefață de Daniel Marian

LIMES
2025

am să-ți vorbesc despre curajul zborului

pasărea ia forma luminii, insulă
vinovată de albastru
pe sângele roșu al pământului.

iar o iau razna
am să mă pierd
în dimineți cu fluturi pe sfoară.

Cuprins

La răsărit de metafore (Daniel Marian) 5

n-am să-ți vorbesc despre monologul inimii	9
voi coborî ca într-un final de poveste	10
să nu se facă-n tine frig.....	11
trenul acesta.....	12
cum se strecoară în sânge	13
unii în goana după senzații	14
mi-am permis să aflu deznodământul.....	15
din trenul aglomerat de furii	16
ar trebui să inventez o împrejurare	17
aud răsufierea secunde.....	18
cireși dezbrăcați.....	19
cuvintele tale ard în neștire.....	20
icoana amiezii deschide obloane	21
degeaba cauți	22
e prea multă ceață	23
în liniștea dinaintea arsurii.....	24
după cum se vede	25
măști pardosite cu fluturi de gheață.....	26
nu toate-s pe gustul meu	27
mă hăituiască ogarii vănilor	28
încerc oglinda din aproape-n aproape.....	29
în felul meu port câmpia.....	30
ard latent în propria-mi cenușă	31
inima ta e o oază	32
convoaie de ger pe cărări neștiute	33
numai pietrele stau nemișcate.....	34
la ce bun când pătratul speranțelor mele	35
apele sunt reci	36
dincolo de cerul de piatră	37
pleoapa deschisă cât să se înalțe focul.....	38

mă caut.....	39
macii asfințesc în sine.....	40
Dumnezeu la facerea lumii a spus:.....	41
toate biletele s-au vândut.....	42
șerpi se pripășesc în crizanteme.....	43
fără să mint.....	44
cât m-am străduit să nu mă amestec.....	45
măști delicate ascund înțelesul.....	46
ploi răsucesc în răspântii.....	47
noaptea atârnă drumuri.....	48
fluturii din sânge ard.....	49
struții se împerechează cu vrăbii.....	50
e dimineată.....	52
cerbii aleargă cu sufletu-n zdrențe.....	53
nu-i mare lucru să te așezi.....	54
voi trece lovit de-un mistral.....	55
n-am drumuri.....	56
fluturi de noapte se pierd.....	57
vântu-n ochi de pasăre bate.....	58
orașul aruncă ultimii greieri.....	59
scot ziua din fântâni.....	60
vara se plimbă fluturând.....	61
dimineata focul aprinde iarba.....	62
cu puțin noroc.....	63
fereastra deschisă vorbește.....	64
atârnăm pe un perete de var.....	65
o culoare dăinuie în mine.....	66
nu simt căldura verii.....	67
fumul îmi râde în nas.....	68
pândiți de copacii goi.....	69
secunde respiră.....	70
prefer să înflorească răcoarea.....	71
pe un pat de pământ.....	72
tu, înțelege-te cu iarba.....	73
nu-i prea târziu.....	74

dimineata își face rondul de viață.....	75
umbră iarbă obosită pe străzi.....	76
sub giulgiul răsucit în uitare.....	77
mă va cuprinde brațul nopții.....	78
până la urmă vânzătorul din piață.....	79
le-am spus prietenilor mei.....	80
știu ce e moneda singurătății.....	81
femeia nu-și schimbă niciodată oglinda.....	82
păsări veghează.....	83
învește-mă cu albastru.....	84
mulți s-au învățat în jurul ei.....	85
frunze iertate m-or răsuci.....	86
seceta stă atârnată în crengi.....	87
n-am să învăț să dezleg firele de iarbă.....	88
arde un soare bolnav.....	89
sunt ușor de recunoscut.....	90
n-am știut din ce parte a orașului.....	91
nu-i nimic dacă ți-ai făcut pernă.....	92
gândurile au adormit pe asfalt.....	93
amintiri despre tine.....	94
prea multă ceață e în mine.....	95
vara se înalță deasupra căldurii.....	96
m-am rugat de trei ori.....	97
doamnă, râde amiaza în fructe.....	98
totdeauna fluturii.....	99
curg păsări fumegând în desene.....	100
cobor agale.....	101
vara aceasta.....	102
sunt condamnatul zilei.....	103
respiră contingentul de cărți?.....	104
orașul se împovărează cu o vină.....	105
străzi fără cuvinte.....	106
sunt un biet monolog pe treptele zilei.....	107
a îmbrăcat haine cazone.....	108
eram un lăstar cu genunchii la gură.....	109

nu caut gloria.....	110
am să mă închid în turn	111
mă vei striga: hai în lume!	112
sătul de leșia fără căpăstru	113
mulți mărăcimi altoiți	114
soarele nu prea mi-a cântat	115
prea târziu am visat cum o să zbor	116
păsări amestecate cu mine	117
fantastic decor.....	118
cabaretul de molii lăfăie săni	119
cauți amiaza din fluturi.....	120
cel mai mult mă plictisesc	121
amiază în iarbă.....	122
în tine au loc cămăși de frig.....	123
obrazul femeii.....	124
detest molii	125
ardem tăcuți ca lanul cu greieri	126
demult în copilărie	127
ia-o ca pe o dimineață.....	128
aștept ninsoarea verde	129
la teatrul zilei se joacă dramă	130
îți vorbeam despre Valea de Sus	131
nu demult lumina dansa fără nopți	132
speriat îmi apropii arsura de gând	133
plouă	134
mă întreb dacă e timp	135
nu m-am rătăcit destul	136
amiezi caută umbră.....	137
las fereastra deschisă	138
dimineața salută	139
nu mi-a plăcut să desfac firul în patru	140
nopti fără somn caută drumuri.....	141
prin tranșeele zilei	142
trebuie să scriu despre cei.....	143
am să-ți vorbesc despre curajul zborului	144

Editor MIRCEA PETEAN

Design copertă și tehnoredactare: DINU VIRGIL

Ilustrație copertă:

Mikolaus Konstantinas Čiurlionis, *Morning*, 1904

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României**

SÂRGHIUȚĂ, CONSTANTIN

Dimineți pe sfoară / Constantin Sârghiuță ;
pref. de Daniel Marian - Florești : Limes, 2025

ISBN 978-606-799-799-6

I. Marian, Daniel (pref.)

821.135.1

© Constantin Sârghiuță

© Editura Limes, pentru prezenta ediție

Str. Castanilor, 3

407280 Florești – Cluj

Tel.: 0723/194022

Email: edituralimes2008@yahoo.com

www.edituralimes.ro

La răsărit de metafore

Atmosfera potrivită pentru permanenta înprospătare a firescului, grădina sufletului aflată în timpul programului de vizită. Unde se insinuează *vinovățiile* înaintea arătării faptelor. **Constantin Sârghiuță** însiră ca într-o listă de bucate, *Dimineți pe sfoară*, prinzându-le în cârlige spre a nu zbura să se răzgândească.

Din considerente strategice, nu ni se dezvăluie din care parte a imaginarului, de sub care polarizare ni se trag formulele de calcul în baza cărora ciupim să nu ne mintă, stările de spirit ce ne împresoară. Ne este relevat, în schimb, un complex întreg de emoții, de felul acesta motivate: „**cuvintele tale ard în neștire**/ ești plecarea spre niciunde/ de un sfert de veac/ te aștept în coliba iernilor flămânde// urmele tale mă dor/ când coboară/ bruma devoră plecări vinovate// ne purtăm tăcerea pe fluturi de gând/ să nu cadă toamna-n cetate!”. Desfășurătorul fenomenului liric se ambalează de îndată ce *meniul zilei* prinde curaj: „**după cum se vede**/ unora le-a înflorit zaibăru-n obraz/ altora galbenul zilei vâslește// în noi metafora strigă/ cu glas tremurat/ clopotul lunii strigă: sunt stafie/ îmbătrânind în cenușă!// morarul târgului are ochii în cârjă.”

Ceea ce indiscutabil se remarcă în poezia lui Constantin Sârghiuță, este suflul-*șarpe*, trosnind dintr-o parte în alta nuanțe de inițiative sau pure

înfâmplări sugestiv semantice *pastelate*... „**încerc oglinda din aproape-n aproape/** peste liniștea sacră a plopilor/ mai adaug o clipă neștiute ape.// tot rotunjind cuvântul/ în suflul meu/ s-au cuibărit o mie de păsări// pun poemul în raniță/ ca pe-o cazonă povară// un prieten aseară/îmi spunea cu glas obosit/ noaptea va veni ca un porumbel.// mă ajunge zăpada”. Dar situațiile-cheie pot deveni din ce în ce mai abrupte, uneori panicând de jur-împrejur... „**convoaie de ger pe cărări neștiute/** sorb apa din paharul de ploi// axa strâmbă a zilei sângerează luceferi/ haite de lupi ascund felinare în munți de noroi/ am să plec/ să alin tânguirea// din leagănul genunii am să cobor/ sudoarea din târg am s-o schimb în făină/ din cuvinte voi așterne covor// când îmi va fi neștiutul soroc/ mă voi împlini într-o frunză de plop.”

Pentru ca alteori, profund meditativ, Constantin Sârghiuță să lase la o parte momentan tonul *smuls*(-răstit), merit să pună la punct lucrurile: „**la ce bun când pătratul speranțelor mele/** mestecă-n dinți moneda singurătății?/ cobor în grabă treptele.// mâinile-mi caută panglica zilei/ rătăcită și ea/ prin abatoarele vremii.// cred că vorbele astea sunt înțelese/ doar de zeul tăcerii.” Iar când vrea să fie subtil, poetul dă drumul câte unei *șarje* de tâlc eficient: „**cât m-am strădui să nu mă amestec/** cu sângele dedesubturilor!// închipuie-ți că Dumnezeu/ nu se ocupă cu trasul pe roată/ soarele stă în/ buzunarul fiecărui poet.// nu te ascunde în nodul cravatei!”

Stările dezvoltate de Constantin Sârghiuță se succed scenic, nefiind nicidecum programate, iată un efect-eșantion de lucru mecanic: „**măști delicate ascund înțelesul/** macină-n pumni întrebări/ cerul spânzură semne ciudate// din oglinda zilei ne pleacă cocori/ lumina atârnă în meri ca o harpă// sunt pedepsitul la primul refuz/ fiara cu gheare de sticlă îmi sparge auzul/ sângerează peste timpul obtuz.// am să te sun la o oră din zi/ flori să ne crească pe sub ninsori/ balanțe vor trece din mână în mână.” Poezie așadar, cu stilul și farmecul deja consacrate, fără teamă îmbrățișând o tematică generoasă, practic fără sfârșit.

Atenție! Nu sunt rufe, nu se spală și nu se scrobesc, doar se întind *pe sfoară* pentru a capta feluritele energii polifonice și multicolore, ele – *diminețile!*

Daniel Marian

**n-am să-ți vorbesc despre monologul
inimii**

între beznă și întuneric
trotuare bântuie în cohorte de suflete
își pun cenușă pe cap
dumnezeul lor coboară
într-o notă din gama de jos
întâmplător, sau nu,
pereți validează partida
aruncă un ban pentru covorul de frunze

dorul de iarbă visează începuturi!

voi coborî ca într-un final de poveste

am să provoc destinul, voi rosti planete
până când fragii vor delira în sâmburi – regrete

să nu mă întrebi de ce îți ating rănila
cu peticul meu de lumină
nu te văd
dar simt cum părul tău roșcat
purtând blazonul sângelui curat
terorizează muzee.

tu, trup de lumină
eu, zgribulit pe-o scândură de viață
râvnind la gura ta de orhidee.

să nu se facă-n tine frig

să mai rămână pulsul tău fierbinte
pe mal de toamnă să te strig
dă-mi Doamne, lanuri de cuvinte!

e negură între coperti de carte
îmbracă-mă-n lumină cu fluturi de noroc!

am să-ți cânt un cântec pe-acoperișul verii
pentru lumina noastră e în iarnă loc

trenul acesta

nu transportă doar urme
sunt cenușa toamnei
ce încă hohotește

viața nu-i doar fotoliu și însingurare
sufletul meu:
pasăre cu aripi în nori!

cum se strecoară în sânge

însăilând flori de rugină!
fiare flămânde mușcă din destin

cum ard zăpezi fără de vină
cireșului îi sângerează pleoapa
cu verde în coroană mai puțin

am să îngrop în vama de ninsoare
paharul cu un poem aldin
să-mi fie plin.

unii în goana după senzații

fac escaladă pe piciorul de scaun
scriu până umbra mi se va pierde la capătul
unui cuvânt
cu semnul blândeții

aerul cu miros de cloramină
mai întâi să învețe alfabetul fluid

mi-am permis să aflu deznodământul

încerc să mă apăr
altceva ce pot face trebuie să fiu înțeleș

trimit labradorul (câinele meu)
să urle la lună

mă uit în oglindă: toamna din mine albește

ce-mi pasă!
deschid fereastra să nu mă vadă noaptea
iartă-mă! îmi spune cuvântul,
arătându-mi cărarea

apa inundă păduri

peste crizanteme bate vânt de securi.

din trenul aglomerat de furii

coboară insomnii

nepăsări îmi aruncă mănușa

florile cresc greu sub ninsori

îi spun prietenului

că sunt o pasăre buimacă

alergătorul

de la maraton îmi surâde binevoitor

soarele a rămas o umbră de pasăre

murmurând

esențe fără de gând.

ar trebui să inventez o împrejurare

în care amănuntul șters

să fie pretext

cine știe câți somnambuli nu-și caută noaptea

în trupul fără contur?

nu știu peste cât timp

privighetoarea își va sfârși concertul

am învățat să mă dezbrac de semnele nude

fără să-mi fie rușine

deschid fereastra umblu pe străzi

pasăre neștiută

cine o să mă strige?